

Arrest

nr. 192 826 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 20 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Oran, waar u tot begin 2014 woonde.

Eind 2010 trouwde u na een door uw ouders gearrangeerde verloving met X. U kreeg samen ook een kind, X. Uw vrouw leed echter aan psychologische problemen, en verwondde u hierdoor midden 2012 met een mes. U belandde in het ziekenhuis, waar een PV werd opgesteld betreffende het incident. U wou de scheiding aanvragen, maar werd naderhand met de dood bedreigd door de broers van uw vrouw omwille van de PV naar aanleiding van de mesaanval.

Na de echtscheiding begin 2013 bleven ze u bedreigen, en kwamen ze u meermaals zoeken in uw wijk en bij de uitgang van uw werk gewapend met messen, maar u kon hen steeds ontwijken. Ze zouden

hierbij ook uw broer verwond hebben. Uiteindelijk verhuisde u naar het huis van uw zus in een andere wijk. In december 2013 vroeg u een visum aan voor Frankrijk, dat uitgereikt werd in januari 2014. U vertrok naar Frankrijk in Januari 2014, en kwam twintig dagen later naar België. U leefde hier illegaal tot 2017, en verbleef ook tijdlang in de gevangenis. Eind juli 2017 werd u wederom opgepakt en overgebracht naar een gesloten centrum. U vroeg daar asiel aan op 18 augustus 2017, enkele dagen voor uw geplande repatriëring. Ter staving van uw asielsrelaas legt u een officiële vertaling van uw echtscheidingsvonnis uit Algerije voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er doorheen uw verklaringen er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst een gegronde vrees had voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, noch dat u een reëel risico liep op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Er zijn namelijk elementen die wijzen in de richting dat u enerzijds Algerije niet verliet omwille van de door u voorgehouden dreiging, en anderzijds dat die dreiging maar weinig ernstig is.

Er dient ten eerste op gewezen te worden dat u uw asielaanvraag uiterst laattijdig deed, namelijk meer dan drie jaar na uw aankomst in België. U verklaart namelijk dat u op zeven januari 2014 Europa binnenkwam via Frankrijk, en vervolgens op 28 januari doorreisde naar België (CGVS p. 4). Van iemand die in zijn land van herkomst vreest voor zijn leven kan nochtans verwacht worden dat hij zich zo snel mogelijk onder de bescherming van een andere staat zou plaatsen. Dat u dit niet heeft gedaan kort na uw aankomst in Frankrijk of België, is een indicatie dat er geen sprake is van een werkelijke ernstige vrees in uwer hoofde. Dit vermoeden wordt versterkt door het feit dat u uw asielaanvraag pas indiende kort voor het moment dat u gerepatriëerd zou worden (respectievelijk 18 augustus 2017 en 22 augustus 2017, zie begeleidingsfiche tot verwijdering), wat eerder doet vermoeden dat u asiel aanvraag louter om de repatriëring tegen te houden. Gedurende het gehoor beaamde u dit initieel, om u meteen daarop te bedenken, en te verwijzen naar de problemen die u aanhaalt in Algerije (CGVS p. 4). U verklaart tevens dat u al die tijd niet wist dat u in België asiel kon aanvragen (CGVS p. 4), maar dat valt maar moeilijk te geloven: u bent in België meermaals met het gerecht in aanraking gekomen, en bent ook veroordeeld geweest tot het uitzitten van een maandenlange gevangenisstraf (zie verschillende stukken administratief dossier), wat u minstens in aanraking gebracht zal hebben met een advocaat, die u gezien uw gekende illegaal verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten en verbod dit terug te betreden, gewezen zal hebben op de mogelijkheden om een legaal verblijf te bekomen.

Ten tweede bevat uw dossier elementen die erop wijzen dat er in feite economische motieven aan de basis liggen van uw vertrek uit Algerije. Zo geeft u namelijk zelf aan, zowel voor de DVZ als het CGVS, dat u naar België kwam vanuit Frankrijk omdat u had vernomen dat u in België makkelijker en job zou kunnen vinden om geld mee te kunnen verdienen (CGVS p. 15; verklaring DVZ dd. 23 augustus 2017 afdeling 30.). In het licht daarvan kan ook worden vermoed dat uw reis van Algerije naar Frankrijk eerder een dergelijk oogmerk had.

Het is ten derde merkwaardig dat u niet eerst geprobeerd hebt om u te verschuilen in een andere stad in uw eigen land. Gevraagd of u geprobeerd had om u bijvoorbeeld in de hoofdstad Algiers te vestigen om aan uw belagers te ontkomen, antwoordt u dat u dat niet deed omdat u daar niemand kende. Er vervolgens op gewezen dat dat net een voordeel is voor iemand die zich wil verbergen, stelt u dat u daar niet aan gedacht had (CGVS p. 12). U zou zich na de laatste dreiging tegen u nochtans wel maandenlang in een andere wijk van de stad hebben opgehouden, bij uw zus (CGVS p. 16). Dat het niet in u opkwam om u in een andere stad te proberen vestigen, valt daarom maar moeilijk te geloven. Waarschijnlijker is dat een vertrek naar Europa voor u een doel op zich was, eerder dan u te verschuilen voor eventuele belagers.

Er zijn bovendien ook elementen die doen twifelen aan de waarachtigheid van de door u voorgehouden dreiging. In dit kader is het **ten eerste** opvallend dat u geen enkel bewijs kan leveren van uw problemen met de familie van uw ex-vrouw na de scheiding (CGVS p. 15). Om uw scheiding en de mesaanval door uw vrouw die daaraan voorafging aan te tonen kan u een (vertaling van een) vonnis voorleggen, maar voor de hele periode nadien kan alleen maar afgegaan worden op uw verklaringen. Uw broer zou in die periode nochtans neergestoken zijn door uw ex-schoonfamilie (CGVS p. 16), waardoor toch te verwachten valt dat u daarvan minstens een PV zou kunnen voorleggen. Ook zou u meerdere male aangifte zijn gaan doen van de dreigingen tegen uw persoon en uw familie (CGVS p. 11, 12), wat ook weer geresulteerd zou moeten hebben in een schriftelijke neerslag, maar wederom presenteert u hier geen enkel bewijs voor.

Aansluitend hierop is het **ten tweede** vreemd dat u in dit kader stelt dat de politie geweigerd zou hebben om u te hulp te staan.

Van de verschillende door u voorgehouden incidenten zouden nochtans meerdere getuigen geweest zijn, en u geeft aan dat u met hen "na elke bedreiging" ook naar het politiekantoor gegaan zou

zijn. Hier zou men u evenwel gezegd hebben dat de politie niet zou ingrijpen tenzij er eerst gewonden zouden vallen (CGVS p. 12). Dit is op zich maar vreemd, en bovendien is het in tegenstrijd met uw andere verklaringen: u stelt zelf dat uw broer door uw belagers zou zijn neergestoken (CGVS p. 16), waardoor zeker aan dat criterium was voldaan. Ook dit geeft daarom redenen om aan de waarachtigheid van de door u voorgehouden vrees te twijfelen.

Ten derde lijkt u ook erg lang gewacht te hebben om te vertrekken uit Algerije. U verklaart namelijk dat uw problemen met de familie van uw ex-vrouw begonnen nadat uw vrouw u zou neergestoken hebben en u in het ziekenhuis een PV liet opstellen in juni of juli 2012, waarna men u onmiddellijk bedreigde met de dood (CGVS p. 6, 7, 15, 16). Daarop zou u ongeveer een jaar lang af en aan met de dood zijn bedreigd, waarbij men een aantal gefaalde pogingen ondernam u bij het huis van uw ouders dan wel bij de uitgang van uw werk neer te steken, tot wel twintig maal toe, waarop u tijdlang bij uw zus in een andere wijk verbleef (CGVS p. 5, 14, 16). Het is merkwaardig dat u deze dreiging, blijkbaar toch ernstig genoeg om u het land te doen ontvluchten, al die tijd zou tolereren. Ook dit doet twijfelen aan de ernst van de door u voorgehouden dreiging.

Ten vierde valt er ook een logische bedenking te formuleren bij de door u voorgehouden dreiging. Er was voor uw schoonfamilie namelijk geen duidelijk motief dat een dergelijk hardnekkige belaging zou kunnen verklaren. Deze mensen woonden op zo'n twee uur rijden van Oran, dus niet meteen in de buurt (CGVS p. 6), wat betekent dat elke daad van fysieke bedreiging of achtervolging een grote investering van tijd en moeite inhield. Maar uit uw verklaringen valt geen enkele reden te ontwaren waarom ze zich deze moeite zouden getroosten. De scheiding met hun dochter was voltrokken, en u werd hierbij zelf bevolen om bepaalde (maandelijke) sommen voor uw ex-vrouw en dochter uit te keren (document 1). Hierdoor zou uw schoonfamilie er net belang bij hebben dat u bleef leven – en betalen! U stelt trouwens ook dat ze u zouden hebben afgezet, door u een bepaalde som te doen betalen in het kader van de rechtszaak, om later te verklaren deze nooit ontvangen te hebben, waardoor u dubbel moest betalen (CGVS p. 10). Pecuniaire drijfveren zijn hen dus zeker niet vreemd.

Ten slotte kan ook nog bemerkt worden dat de door u geschetste dreigingen en moordpogingen van uw schoonfamilie maar weinig aannemelijk overkomen. Primo legde u tegenstrijdige verklaringen af over het aantal, de wijze en de momenten van uw bedreigingen. Voor de DVZ maakte u melding van een moordpoging "op een dag in 2012" en blijvende dreigementen nadien, gevolgd door het bedreigen van uw vader eind 2013 (vragenlijst CGVS dd. 23 augustus 2017). Voor het CGVS verklaart u evenwel dat ze u bedreigden in 2012 voor en na de zitting van de rechtbank (CGVS p. 7, 8), dat ze uw broer neerstaken eind 2012 (CGVS p. 10), en dat ze begin 2013 meermaals naar uw wijk en uw werk kwamen, tot wel twintig keer (CGVS p. 11, 14). Van het bedreigen van uw vader is geen sprake meer, meer nog: iedereen zou hem net respecteren omdat hij oud is (CGVS p. 13).

Secundo valt het ook op dat uw belagers enerzijds zeer bekwaam en hardnekkig lijken als het aankomt op u te vinden, te ontdekken waar u werkt, u keer op keer op te zoeken, en in het rekruteren van "vrienden" om u met grote messen te belagen (onder andere CGVS p. 16), maar tegelijk er nooit in slagen om u persoonlijk aan te houden of te raken – keer op keer kan u ontkomen, komen de wijkbewoners tussen, etc. Een zodanig merkwaardig gekalibreerde dreiging geeft een eerder gefabriceerde indruk.

Al deze elementen samen genomen doen besluiten dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u in Algerije te vrezen had van uw schoonfamilie en om deze reden naar Europa vluchtte. Omdat u aangeeft voor het overige geen problemen gekend te hebben met bijvoorbeeld de overheid van Algerije (CGVS p. 13) dient daarom besloten te worden dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in uwer hoofde. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 september 2017 een schending aan van *“de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (art. 3 van de Wet van 29 juli 1991). Meer bepaald de materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht”*

Het verzoekschrift zet uiteen dat deze wet voorschrijft *“dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen”* en voert aan dat de bestreden beslissing *“wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak”*.

Waar verweerder op verzoekers laattijdige asielaanvraag wijst, betoogt verzoeker niet goed geïnformeerd te zijn over de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen bij het CGVS. Het feit dat verzoeker zijn asielaanvraag laattijdig indient, impliceert geenszins dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker meent dat hij nog steeds een risico op ernstige schade loopt, nu zijn ex-broers op zoek zijn naar hem.

Volgens verzoeker toont verweerder op geen enkele manier, doch vermoedt slechts, aan dat verzoeker puur omwille van economische motieven uit Algerije zou zijn gevlucht. Verzoeker wenste zo snel als mogelijk zijn leven opnieuw op te bouwen na zijn vlucht uit Algerije wat heel evident is en gezien hij meer kans zou maken op werk in België heeft hij ervoor gekozen door te reizen naar België.

Verzoeker herneemt dat hij zich niet in Algiers heeft kunnen vestigen, gezien hij daar niemand kende, en dat hij ten einde raad verhuisd is naar zijn zus die in een andere wijk woonde. Verzoeker legt uit dat hij zich moeilijk kon blijven verbergen in de woning van zijn zus en dan naar Europa vertrok.

Aangaande de bewering van verweerder dat verzoeker geen enkel bewijs kan bijbrengen van de problemen met de ex-schoonfamilie, benadrukt het verzoekschrift dat verzoeker het echtscheidingsvonnis heeft neergelegd, waarin duidelijk vermeld staat dat de ex-vrouw van verzoeker psychologische problemen had en gevaarlijk was en dat ze verzoeker heeft aangevallen met een mes wat heeft geleid tot een arbeidsongeschiktheid van 35 dagen voor verzoeker. Wat het PV van de politie betreft is het moeilijk voor verzoeker om deze bij te brengen, gezien deze betrekking heeft op zijn broer en dit document enkel door zijn broer kan worden opgevraagd.

Waar verzoeker lang zou hebben gewacht om te vertrekken uit Algerije duidt het verzoekschrift aan dat verzoeker een visumaanvraag deed voor Frankrijk in december 2013, ongeveer zes maanden na de scheiding. Verzoeker legt uit dat het vooral na de echtscheiding was dat zijn ex-schoonbroers hem bedreigden, waarna hij eerst toevlucht tot zijn zus zocht en daarna pas het land verliet.

Aangaande de bedenking van verweerder dat verzoekers ex-schoonfamilie er belang bij had dat hij leefde, gezien verzoeker maandelijkse sommen diende te betalen aan zijn ex-echtgenote en dochter, stelt verzoeker dat, gezien de echtscheiding op 16 mei 2013 is uitgesproken, hij deze bedragen niet meer dient te betalen. Verzoeker voegt eraan toe dat hij geen contact meer heeft met zijn dochter.

Verweerder werpt op dat de door verzoeker geschetste dreigingen en moordpogingen van verzoekers schoonfamilie maar weinig aannemelijk zouden zijn, dat verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd en dat het merkwaardig is dat hij zijn belagers zoveel heeft kunnen ontwijken. Het verzoekschrift geeft aan dat er meer dan 4 à 5 jaar verlopen zijn sinds de feiten, wat het logisch maakt dat verzoeker zich niet alles goed kan herinneren. Verzoeker beaamt dat hij zijn ex-schoonbroers vele malen heeft kunnen ontwijken, doch dat ze zijn broer eind 2012 neergestoken hadden, waarmee ze hem wilden tonen dat ze het meenden.

In hoofddorde wordt gevraagd verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek. In ondergeschikte orde wordt gevraagd verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart Algerije te zijn ontvlucht omwille van bedreigingen en moordpogingen van zijn ex-schoonfamilie.

2.4. De Raad merkt op dat verzoeker pas *in extremis* op 18 augustus 2017 asiel aanvroeg, enkele dagen voor zijn geplande repatriëring op 22 augustus 2017 (zie begeleidingsfiche tot verwijdering), terwijl hij reeds sinds 28 januari 2014 in België verbleef nadat hij met een (toen nog) geldig Schengenvizum C vanuit Algerije naar Frankrijk was gereisd op 7 januari 2014 (CGVS-verslag, p. 4). Aldus kan worden vastgesteld dat verzoeker meer dan drie jaar heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen. Van een persoon die beweert te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo spoedig mogelijk bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is immers een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging.

Verzoekers bewering dat hij niet goed geïnformeerd was over de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen bij het CGVS, is bezwaarlijk ernstig nu verzoeker in België meermaals met het gerecht in aanraking gekomen is en veroordeeld geweest is tot een maandenlange gevangenisstraf (zie administratief dossier). Dit impliceert minstens contact met een advocaat, wat het redelijk maakt te veronderstellen dat, in het licht van verzoekers illegale verblijf in België, het bevel om het grondgebied te verlaten en het verbod het terug te betreden, verzoeker zou zijn ingelicht over de mogelijkheden om een legaal verblijf te bekomen. Bovendien is het niet geloofwaardig dat zijn Belgische partner K.K. verzoeker hieromtrent niet kon informeren (CGVS-verslag, p. 5), nog is aannemelijk dat verzoeker in België niets over asiel en vluchtelingen zou gehoord hebben via de pers of zelfs in de gevangenis.

Dat verzoeker pas asiel aanvroeg in het licht van zijn nakende repatriëring, maakt het voorts niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker asiel aanvroeg om een repatriëring te voorkomen, temeer nu

verzoeker zelf initieel beaamde dat hij asiel had aangevraagd om de repatriëring tegen te houden – om zich onmiddellijk daarna te corrigeren (CGVS-verslag, p. 4). Verzoeker huidige asielaanvraag komt dan ook voor als een oneigenlijk gebruik van de asielpcedure.

2.5. Daar waar verzoeker, zowel bij de DVZ als bij het CGVS, aangeeft dat hij vanuit Frankrijk naar België kwam omdat er in België meer werkgelegenheid zou zijn (verklaring DVZ, punt 30; CGVS-verslag, p. 15), merkt de Raad op dat economische motieven geen verband hebben met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Dat verzoeker omwille van economische redenen naar Europa gekomen is, eerder dan omwille van de beweerdde problemen met zijn ex-schoonfamilie wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker zich niet heeft trachten te verschuilen in een andere stad in zijn land van herkomst. Waar verzoeker in het verzoekschrift herneemt dat hij zich niet in Algiers kon vestigen omdat hij daar niemand kende, treedt de Raad de redenering van het CGVS bij dat dit net een voordeel is voor iemand die zich tracht te verbergen en verzoeker evenmin met Europa bekend is. Opnieuw kan hieruit afgeleid worden dat Europa voor verzoeker een doel op zich was, eerder dan zich te verschuilen voor zijn belagers.

Hoewel verzoeker gevolgd kan worden dat het trachten opbouwen van een toekomst in het buitenland niet in de weg staat van een asielprobleem in zijn thuisland, kan enerzijds uit verzoekers eigen verklaringen afgeleid worden dat verzoeker naar België kwam omwille van economische redenen, en anderzijds dat aan verzoekers problemen met zijn ex-schoonfamilie geen geloof kan worden gehecht, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust daarenboven in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat de aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekende partij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en de waarheid spreken (zie onder meer RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Verzoeker slaagt er niet in enig bewijs te leveren van zijn beweerdde problemen met zijn ex-schoonfamilie die zich na de scheiding van zijn ex-vrouw zouden hebben voorgedaan. Verzoeker legt enkel een Franse vertaling neer van het vonnis van 16 mei 2013 inzake de echtscheiding tussen hem en zijn ex-echtgenote L.F., waaruit inderdaad kan blijken dat verzoeker en L.F. daadwerkelijk van elkaar gescheiden zijn en dat L.F. op 21 oktober 2012 veroordeeld is voor een aanval met messen op verzoeker. Verzoeker legt echter geen enkel objectief element neer die de beweerdde bedreigingen en moordpogingen aan het adres van verzoeker na de scheiding, alsook de mesaanval op zijn broer, aantonen. Bovendien betreft verzoekers uitleg voor de afwezigheid van bewijzen, dat hij na elke bedreiging naar de politie gestapt was, maar dat deze hem niet wilden helpen, zelfs niet wanneer hij getuigen meebracht (CGVS-verslag, p. 12, 15), slechts een blote bewering. Dit klemmt te meer nu verzoeker wel met succes naar de rechtbank gestapt is om een echtscheiding te bekomen en dat de mesaanval ook gedocumenteerd was. Daar waar verzoeker nog stelde dat de politie pas zou komen wanneer er gewonden bij betrokken zijn (CGVS-verslag, p. 12) valt dit niet te rijmen met de vaststelling dat hij evenmin een bewijs kan voorleggen aangaande de mesaanval op zijn broer.

Het verzoekschrift voert nog aan dat verzoeker moeilijk een PV van de politie met betrekking tot de mesaanval op zijn broer kan neerleggen, nu dit enkel door zijn broer kan worden opgevraagd. De Raad ziet echter niet in waarom verzoeker zijn broer dan niet gevraagd heeft dit PV te bekomen en op te sturen, nu het ook verzoekers broer was die de documenten die verzoeker heeft neergelegd, had opgestuurd (CGVS-verslag, p. 14). Dat verzoeker geen objectieve elementen kan aanbrengen ter staving van zijn relaas, noch een aannemelijke verklaring voor de afwezigheid van deze documenten, doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen in zijn land van herkomst.

2.7. Verzoekers verklaringen aangaande de beweerdde problemen met zijn ex-schoonfamilie kunnen evenmin overtuigen. Zo legde verzoeker in de opeenvolgende gehoren tegenstrijdige verklaringen af aangaande deze vermeende bedreigingen. Bij de DVZ verklaarde verzoeker, *“Op een dag in 2012 poogden vrienden van L.F.’s broer me te vermoorden maar ik kon ontsnappen.”*

Ik hoopte dat ze me na de uitspraak van de rechtbank (in verband met de echtscheiding) zouden met rust laten maar ze bleven me bedreigen. In 10 of 11/2013 zijn ze naar ons huis gekomen en hebben zelfs mijn vader bedreigd” (vragenlijst CGVS, punt 3.5), terwijl verzoeker bij het CGVS stelde dat de

bedreigingen begonnen vanaf het moment dat het verzoek tot scheiding werd ingediend bij de rechtbank (CGVS-verslag, p. 7) – en even later dat de bedreigingen begonnen nadat zijn ex-echtgenote hem had neergestoken en verzoeker een PV door de politie had laten opstellen (CGVS-verslag, p. 15-16) –, dat ze verzoekers broer neerstaken eind 2012 (CGVS p. 10), en dat ze begin 2013 meermaals met lange messen naar verzoekers huis kwamen, tot wel twintig keer (CGVS p. 11, 14). Waar verzoeker bij de DVZ nog specifiek kon aangeven dat ze eind 2013 zelfs zijn vader hadden bedreigd, is daar tijdens het gehoor bij het CGVS geen sprake meer van. Integendeel, verzoeker stelde uitdrukkelijk dat zijn familie geen problemen ondervond en dat zijn vader oud is en door iedereen gerespecteerd wordt (CGVS-verslag, p. 13). Dergelijke wijzigende verklaringen aangaande eenvoudige zaken die overigens tot de kern van verzoekers asielrelaas behoren, ondergraven de geloofwaardigheid van deze loutere beweringen.

Waar het verzoekschrift aangeeft aan dat er meer dan 4 à 5 jaar verlopen zijn sinds de feiten, wat het logisch maakt dat verzoeker zich niet alles goed kan herinneren, dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven bij blijven. Er wordt niet verwacht dat verzoeker steeds perfect en in detail alles kan herinneren echter minstens moet verzoeker eenduidig de feiten die hijzelf aanhaalt kunnen aangeven onder meer of zijn vader al dan niet bedreigd werd, of zijn problemen bij of na de echtscheiding begonnen, *quod in casu non*.

2.8. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zo is het niet aannemelijk dat verzoekers ex-schoonfamilie, hoewel erop gebrand verzoeker te bedreigen en te vermoorden, er nooit in slaagt hem persoonlijk te raken. Bovendien ziet de Raad niet in, noch legt verzoeker uit, met welk motief verzoekers ex-schoonfamilie verzoeker op dergelijke hardnekkige wijze belaagt, nu de scheiding met hun zus/dochter voltrokken was. Verzoeker werd hierbij bevolen om bepaalde (maandelijkse) sommen aan L.F. en zijn dochter uit te keren (zie administratief dossier), wat erop wijst dat verzoekers ex-schoonfamilie er net belang bij had dat verzoeker in leven zou blijven. Daarnaast woont verzoekers ex-schoonfamilie in Oran, op twee uur rijden van verzoeker, en zouden deze bedreigingen aldus veel tijd en moeite kosten (CGVS-verslag, p. 6).

Het verzoekschrift merkt nog op dat verzoeker deze bedragen van alimentatie niet meer dient te betalen, nu de scheiding werd uitgesproken en voegt eraan toe dat hij geen contact meer heeft met zijn dochter. Hoewel het klopt dat verzoeker slechts tot de uitspraak van de scheiding maandelijks alimentatie diende te betalen voor zijn ex-echtgenote, dient hij echter voor zijn dochter te betalen "*jusqu'à la déchéance légale*" (zie administratief dossier). Verzoeker dient dus alsnog alimentatie te betalen voor zijn dochter.

2.9. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift verder tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van *post-factum* verklaringen, boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.13. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.14. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.15. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK